

Sygnatura akt VIII Ga 375/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2016 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Budzyńska (spr.)

Sędziowie: SO Natalia Pawłowska-Grzelczak

SR del. Rafał Lila

Protokolant: stażysta Jarosław Bogdański

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej w P.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 6 czerwca 2016 roku, sygnatura akt X GC 1547/15

I. oddała apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSR del. R. L. SSO A. B. SSO N. G.

Sygn. akt VIII Ga 375/16

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka akcyjna w P. wniosła pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. o zapłatę kwoty 32. 652,66 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 24 sierpnia 2015 roku i kosztami postępowania. Uzasadniając żądanie pozwu powódka wskazała, że na podstawie zawartej z pozwaną umowy dostarczała jej energię elektryczną i w związku z tym wystawiła faktury Vat odpowiednio na kwotę 17. 153,96 zł i 9. 895,93 zł, których pozwana nie uregulowała. Wezwanie do zapłaty pozostało bezskuteczne. Wyjaśniając wysokość żądania wskazała, że na roszczenie dochodzone pozwem składają się także skapitalizowane odsetki ustawowe naliczone do dnia wniesienia pozwu w wysokości 5. 602,77 zł.

W sprzeciwie od wydanego nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozwana zaskarżyła przedmiotowy nakaz zapłaty w całości i wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. Pozwana wskazała, że uregulowała należność za energię elektryczną wynikającą z wystawionych przez powódkę faktur VAT,

w oparciu o które wystawiono następnie faktury korygujące będące podstawą roszczenia, a których spór dotyczy. Pozwana wskazała, że powódka nie uzasadniła powodów wystawienia powyższych faktur korygujących, w związku z czym, wobec braku możliwości ich weryfikacji pozwana odesłała je powódce bez księgowania. Pozwana podniosła, że powódka ograniczała się do kierowania wezwań do zapłaty, nie uzasadniając podstaw wystawienia spornych not korygujących. Pozwana zarzuciła także, że wskutek dokonanych przez powódkę korekt należność za zużycie energii elektrycznej – jej zużycie w 2013 roku jest porównywalne do roku 2012 roku, podczas gdy zakupiono nowy sprzęt ograniczający zużycie energii, a także jest mniej najemców, a w konsekwencji zużycie energii powinno być niższe.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty powódka podniosła dodatkowe twierdzenia, wskazując, że wystawienie dwóch korekt wynikało z nieprawidłowego odczytu wskazań licznika przez jej pracownika, kontrola układu pomiarowego wykazała nieprawidłowości w rozliczeniach od miesiąca czerwca 2013 roku, nieprawidłowości w rozliczeniach powstały w wyniku przepełnienia liczydeł licznika rozliczeniowego w trzeciej strefie (reszta doby) i nie skorygowaniu tego faktu w rozliczeniach. Wskazano, że pomimo tej nieprawidłowości licznik liczył prawidłowo energię w liczniku kontrolnym, który jest zintegrowany z licznikiem rozliczeniowym. Po stwierdzeniu tych nieprawidłowości dokonano korekty rozliczeń ze stanów energii w liczniku kontrolnym. W związku z powyższym powódka wystawiła korekty do wcześniej wystawionych faktur, w tym objęte żądaniem pozwu.

Powódka jednocześnie podniosła - co do kwestii technicznych, iż liczniki nr (...) i licznik nr (...), stanowiące własność pozwanej straciły właściwości metrologiczne oraz że wzywała pozwaną, poczynwszy od 13.03.2012 r. do dokonania legalizacji liczników. Powódka wskazała, że zawarta pomiędzy stronami umowa w § 6 ust 20 upoważniała ją do wystawienia korekt wystawionych uprzednio faktur VAT.

Wyrokiem z dnia 6 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie oddalił powództwo, zasądzając od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2417 zł tytułem kosztów procesu (sygn. akt X GC 1547/15).

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 2 lutego 2012 roku powódka zawarła z pozwaną umowę nr (...) o świadczenie usługi kompleksowej polegającej na sprzedaży energii elektrycznej wraz z usługą dystrybucji energii elektrycznej na potrzeby obiektu magazynowo – produkcyjnego położonego przy ul. (...) w S.. Na mocy niniejszej umowy sprzedawca (powódka) zobowiązał się do świadczenia usługi opisanej w umowie, natomiast odbiorca (pозwana) zobowiązał się do odbioru energii i zapłaty należności za świadczoną usługę. Zgodnie z umową cenę energii elektrycznej uzależniono od strefy doby, w której doszło do jej zużycia. W § 6 strony ustaliły, że rozliczenia usługi kompleksowej będą odbywać się w cyklu miesięcznym (ust. 16), na podstawie wystawianych przez powódkę faktur VAT w terminie 7 dni po zakończeniu okresu rozliczeniowego, obejmujących ratę planową za bieżący okres rozliczeniowy oraz należność za miniony okres rozliczeniowy, skorygowany o należną w minionym okresie rozliczeniowym ratę planową, płatnej w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, którego rozliczenia dotyczy (ust. 21).

W § 6 ust. 19 wskazano, że w przypadku utraty, zniszczenia lub wadliwego działania układu pomiarowo – rozliczeniowego rozliczenie następowania będzie na zasadach określonych w przepisach prawa, a w szczególności ustawy Prawo Energetyczne. Postanowiono, zgodnie z § 6 ust. 20, że sprzedawca dokonuje korekty uprzednio wystawionych faktur w szczególności w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w zainstalowaniu lub działaniu układu pomiarowo – rozliczeniowego, przyjęcia do rozliczeń błędnych danych pomiarowych lub niewłaściwych cen energii/stawek opłat. Umowa została zawarta na czas oznaczony w okresie od dnia 1 stycznia 2012 roku - 31 grudnia 2012 roku. Aneksem z dnia 12 grudnia 2012 roku przedłużono czas obowiązywania umowy o kolejny rok, tj. do dnia 31 grudnia 2013 roku. Kolejnym aneksem strony postępowania przedłużyły obowiązywanie umowy do dnia 31 grudnia 2014 roku. W 2012 roku ustalone umową stawki za zużycie energii wynosiły w szczycie przedpołudniowym 315,10zł, w szczecie popołudniowym 389,38 zł i w pozostałych godzinach doby 227,62 zł, w roku 2013 odpowiednio 270 zł, 325 zł i 207 zł, zaś w roku 2014 roku odpowiednio 266,90 zł, 322 zł i 203,90 zł.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 12 września 2013 roku pozwana złożyła reklamację w związku z otrzymaną fakturą VAT nr (...) na kwotę 62 572,65 zł wystawioną za miesiąc sierpień 2013 roku, zwracając się z prośbą o udzielenie informacji co do wysokości należności wskazanej w fakturze VAT, wskazując, że jest dwukrotnie wyższa niż przeciętnie. W

odpowiedzi na reklamację powódka poinformowała pozwaną, że wysokość faktury VAT związana była z błędnym stanem licznika w strefie reszta doby informując, że dokonała odpowiedniej korekty na podstawie wskazań licznika kontrolnego oraz dokonano kontroli układu pomiarowego, w wyniku której wprowadzono właściwy stan licznika.

W dniu 23 września 2013 roku powódka, związku z nieprawidłowym odczytem zużycia energii, wystawiła pozwanej fakturę korygującą VAT nr WO- (...) do faktury VAT nr (...) z dnia 31 lipca 2013 roku, dotyczącą rozliczenia za miesiąc lipiec 2013 roku, na podstawie której pozwana zobowiązana była do dopłaty kwoty 17 153,96 zł. Pozwana nie uznając należności w/w fakturę odesłała.

Pismem z dnia 30 września 2013 roku pozwana złożyła reklamację w związku z wystawionymi przez powódkę notami korygującymi, w tym także nr WO- (...), zwracając się o wyjaśnienie podstaw ich wystawienia i wskazując, że po dokonaniu korekty wysokość opłat jest porównywalna z wysokością z poprzedniego roku, zaś zważywszy na mniejszą ilość najemców zużycie energii jest niższe.

W dniu 9 października 2013 roku powódka wystawiła pozwanej kolejną fakturę korygującą VAT nr WO- (...) dotyczącą faktury VAT nr (...) z dnia 30 czerwca 2013 roku dotyczącą rozliczenia za miesiąc czerwiec 2013 roku. Na podstawie w/w faktury korygującej pozwana zobowiązana była do dopłaty kwoty 9 895,93 zł. Pozwana jako nabywca nie uznając należności w/w fakturę odesłała, regulując należność ustaloną przez powódkę w pierwotnej wysokości.

Pismem z dnia 25 października 2013 roku spółka (...) poinformowała spółkę (...), że przyczyną nieprawidłowego ustalenia wysokości rzeczywistej należności było wadliwie działanie układu pomiarowego, spowodowane przekręceniem się licznika, na podstawie odczytów którego dokonywane są rozliczenia. Powódka wskazała, że prawidłowe pomiary wskazywał licznik kontrolny, w oparciu o który ustalono właściwe zużycie energii i dokonano korekty należności.

W dniu 2 grudnia 2013 roku pozwana poinformowała powódkę, że w związku ze stwierdzoną w wyniku dokonanych korekt nadpłatą po stronie pozwanej zostanie ona uwzględniona przy dokonywaniu dalszych płatności. Jednocześnie pozwana zakwestionowała wysokość i prawidłowość wystawionych faktur korygujących nie uznając ich zasadności. Pozwana podkreślała, że zużycie energii z nich wynikające jest podobne do zużycia zeszłorocznego, podczas gdy w bieżącym roku z uwagi na mniejszą ilość najemców koszt zużycia energii elektrycznej winien ulec obniżeniu, tym bardziej w związku z 15% obniżką cen sprzedaży. W odpowiedzi pismem z dnia 16 grudnia 2013 roku spółka (...) ponownie poinformowała nabywcę, że kontrola układu pomiarowego wykazała nieprawidłowości w rozliczeniach od miesiąca czerwca 2013, na skutek przepełnienia się liczydeł licznika pomiarowego, zaś prawidłowe zużycie wskazywał licznik kontrolny. W związku z powyższym powódka wyjaśniła, że koniecznym okazało się dokonanie korekt faktur VAT, które zostały wystawione za miesiąc czerwiec, lipiec i sierpień 2013 roku, które wykazują prawidłowe zużycie energii elektrycznej i należną w związku z nim opłatę. Powódka wyjaśniła, że za miesiąc czerwiec 2013 roku należność za zużycie energii elektrycznej została ustalona na kwotę 39 031,17 zł za zużycie 82,720 MWh podczas gdy faktyczne zużycie wyniosła 118,36 MWh, a w związku z tym należność za ten miesiąc winna wynieść 48 927,09 zł. Różnica w kwocie zapłaconej, a rzeczywiście należnej w wysokości 9 895,93 zł została ujęta w fakturze korygującej Vat nr WO- (...). W odniesieniu do należności za miesiąc lipiec powódka wskazała, że należność za zużycie energii elektrycznej została ustalona na kwotę 32 359,57 zł za zużycie 42,307 MWh, podczas gdy faktyczne zużycie wyniosło 118,07 MWh, a w związku z tym należność za ten miesiąc winna wynieść 49 513,52 zł. Różnica w kwocie zapłaconej, a rzeczywiście należnej w wysokości 17 153,95 zł została ujęta w fakturze korygującej Vat nr WO- (...). Wyjaśniając natomiast dokonanie korekty za miesiąc sierpień 2013 roku powódka wskazała, że w związku z zawyżeniem zużycia rzeczywistego wystawiona za ten miesiąc faktura VAT uległa pomniejszeniu o kwotę 3 201,67 zł. Spółka (...) odesłała pozwanej przesłane jej faktury korygujące VAT.

Pozwana pismem z dnia 16 stycznia 2014 roku ponownie nie uznała zasadności wystawionych przez powódkę faktur korygujących i je odesłała. W odpowiedzi (...) podtrzymała swoje stanowisko i wezwała do zapłaty należności. Pozwana konsekwentnie odmawiała dokonania zapłaty faktur korygujących, kwestionując ich prawidłowość

Pismem z dnia 15 maja 2015 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty należności. W odpowiedzi pozwana ponownie zakwestionowała obowiązek zapłaty.

W ocenie Sądu I instancji powództwo, oparte o treść przepisu art. 555 k.c. w zw. z art. 535 k.c. oraz łączącej strony umowy z dnia 2 lutego 2012 roku, aneksowanej w dniu 12 grudnia 2012 roku i w dniu 2 kwietnia 2013 roku, okazało się nieuzasadnione.

Sąd I instancji podkreślił, iż w na mocy powyższej umowy powódka dostarczała pozwanej energię elektryczną na potrzeby obiektu magazynowo – produkcyjnego położonego przy ul. (...) w S..

Sąd Rejonowy uznał, że choć powódka dla wykazania zasadności roszczenia przedstawiła wystawione przez siebie faktury korygujące i zestawienia w oparciu o które je wystawiła oraz prowadzoną pomiędzy stronami przed wniesieniem powództwa korespondencję, w której wyjaśniała na podstawie jakiego zużycia wystawione zostały pierwotne faktury VAT, a do jakiego zużycia jej zdaniem doszło, podkreślając, że błąd w pomiarach spowodowany był przekręceniem się liczników – to jednak, zdaniem Sądu przedstawione przez powódkę dokumenty – w świetle zarzutów pozwanej - nie mogły okazać się wystarczające do uwzględnienia powództwa. Podkreślił, iż są to dokumenty prywatne w rozumieniu art.245 k.c. i co najwyżej mogą stanowić dowód na to, że osoba, które je sporządziła, złożyła oświadczenie o zawartej w nim treści. Sąd Rejonowy wskazał, że treść przedstawionych przez powódkę zestawień wskazuje, że zostały one sporządzone w oparciu mechanicznie wprowadzone dane, jakie posiadała powódka, skorygowane następnie w oparciu o właściwe jej zdaniem zużycie, które – jak wskazał - nie stanowią elektronicznego odzwierciedlenia wskazań licznika przesyłanych bezpośrednio po wykonanym odczycie, a zatem nie mogą stanowić wystarczającego dowodu na to, że pozwana zużyła rzeczywiście tyle energii ile wskazano w zestawieniu. W odniesieniu natomiast do treści przedstawionej karty odczytów Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że dotyczy ona odczytów wykonanych w roku 2012, podczas gdy spór dotyczy zużycia energii elektrycznej w miesiącach czerwiec, lipiec 2013 roku, a tym samym na jego podstawie nie sposób było wywieść stanu zużycia energii za okres sporny. Z podobnych względów za wystarczające nie mogły zostać także uznane szczegółowe wyjaśnienia powódki o okolicznościach i podstawach wystawienia faktur korygujących VAT przedstawianych w treści kierowanych do pozwanej pism.

Sąd Rejonowy zwrócił przy tym uwagę, że powódka zarówno podczas prowadzonej z pozwaną wymiany korespondencji przed wszczęciem niniejszego postępowania, jak i również w jego toku nie odniosła się do zarzutów pozwanej dotyczących braku różnicy (po korekcie) w zużyciu energii pomiędzy rokiem 2012, a 2013 pomimo że, jak wskazywała pozwana posiadała mniejszą liczbę najemców, zakupiła nowy sprzęt zużywający mniej energii oraz stawki za 1 MWh dla roku 2013 roku były niższe, co powinno mieć realny wpływ na wysokość należności z tytułu użytej energii.

W ocenie Sądu Rejonowego wyżej przedstawione zarzuty pozwanej także okazały być przesądzające dla oceny zasadności powództwa. Sąd Rejonowy podniósł, że z przedstawionych przez strony postępowania dokumentów wynika, że różnica pomiędzy stawkami stosowanymi między stronami w 2012 roku (w szczycie przedpołudniowym 315,10 zł, w szczycie popołudniowym 389,38 zł i w pozostałych godzinach doby 227,62 zł,) w stosunku do stawki ustalonej dla roku 2013 (odpowiednio 270 zł 325 zł i 207 zł) sięga średnio 15% (wyjątek dotyczy stawki dla pozostałych godzin doby ok. 7%). Powyższe – zdaniem Sądu I instancji - przy jednoczesnym uwzględnieniu mniejszej liczby najemców i zakupieniu sprzętu zużywającego mniej energii (czemu powódka nie zaprzeczała), winno znaleźć wymierne odzwierciedlenie w wysokości należności z tytułu dostarczania energii elektrycznej.

Podkreślił, że powódka, nie ustosunkowując się do treści podnoszonych przez pozwaną zarzutów (które to na podstawie art. 230 k.p.c. Sąd uznał za okoliczności przyznane) de facto uniemożliwiła Sądowi dokonanie weryfikacji wysokości należności jej przysługującej z tytułu dostarczanej energii, doprowadzając tym samym do powstania wątpliwości co do ich uzasadnionej wysokości, rzutujących na zasadność roszczenia Powódka odstąpiła od przedstawienia, jakichkolwiek dokumentów wskazujących, że wbrew twierdzeniom pozwanej zużycie w roku 2012 było wyższe lub też, że twierdzenia pozwanej, uzasadniające jej zdaniem twierdzenia o spodziewanym obniżeniu opłat nie polegają na prawdzie.

W świetle powyższego Sąd Rejonowy uznał, że dokumenty przedstawione przez powódkę, będące podstawą – jej zdaniem – roszczenia dochodzonego pozwem nie mogły okazać się wystarczające dla uznania powództwa.

Jednocześnie Sąd I instancji, że w świetle umowy (§ 6 ust. 20 umowy) sprzedawca miał prawo do wystawiania faktur korygujących, w szczególności w przypadku przyjęcia do rozliczeń błędnych danych pomiarowych. Niemniej w sytuacji uregulowania przez nabywcę należności wynikających z poprzednich faktur, a także kwestionowania przez niego od początku rzekomego wyższego zużycia energii elektrycznej, same twierdzenia sprzedawcy o innych wartościach zużytej energii, nie dające się zweryfikować, nie mogły być podstawą do uwzględnienia roszczenia.

Nie bez znaczenia dla oceny zasadności powództwa pozostał przy tym fakt, że jak wynika z twierdzeń pozwanej (do których to powódka także się nie odniosła) po jej stronie istnieje nadpłata, która to nie została przez powódkę uwzględniona przy rozliczaniu należności, co wzbudziło dodatkowe wątpliwości Sądu co do wysokości dochodzonego pozwem roszczenia.

W konsekwencji, uwzględniając, że powódka nie podjęła skutecznych działań zmierzających do wyjaśnienia powstałych w związku z zarzutami pozwanej wątpliwości, Sąd Rejonowy – oddalił powództwo.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania oparto o art. 98 § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła strona powodowa, zaskarżając wyrok w całości, zarzucając wyrokowi:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 6 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że powód nie wykonał ciężącego na nim obowiązku dowodowego, pomimo że w ramach materiału dowodowego na okoliczność podniesionych tez powód złożył umowę łączącą strony wraz z załącznikami i aneksy podpisane przez pozwanego, dokumenty księgowe wskazujące rzeczywiste zużycie energii elektrycznej, dokumenty księgowe potwierdzające rozliczenie nadpłat, dokumentację potwierdzającą wygaśnięcie cech legalizacyjnych liczników energii czynnej i biernej,

2. naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na wynik sprawy tj. art. 231 k.p.c. poprzez przyjęcie, że dowody zgromadzone w sprawie nie wskazują na dostarczenie przez powoda pozwanemu energii elektrycznej w ilości wskazanej w dokumentach księgowych i zaniechania zapłaty po stronie pozwanej,

3. art. 233 § 1 k.p.c. polegające na nieprawidłowej, arbitralnej i sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenie materiału dowodowego zebranego w sprawie poprzez błędne uznanie, iż:

- z treści faktury o nr (...) z dnia 30.06.2013r. nie wynika rzeczywiste zużycie energii elektrycznej podczas gdy na blankiecie ujęto odczyt z licznika kontrolnego energii czynnej i biernej,

- z treści faktury o nr (...) z dnia 31.07.2013r. nie wynika rzeczywiste zużycie energii elektrycznej podczas gdy na blankiecie ujęto odczyt z licznika kontrolnego energii czynnej i biernej,

- z treści faktur

nr WO – (...), nr WO – (...), nr WO – (...), nr WO – (...) nie wynika sposób rozliczenia nadpłaty, podczas gdy wskazują one w jakiej wysokości i jakie zobowiązania zostały z nadpłaty pokryte,

4. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. i art. 3 k.p.c. skutkiem pominięcia i nieprzeprowadzenia oceny dowodów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, zebranych i istniejących w chwili orzekania, a w następstwie braku dostatecznego wyjaśnienia okoliczności spornych, a zwłaszcza pominięcia i nie przeprowadzenia oceny dowodów – dokumentu z dnia 20.09.2013 roku oraz pism (...) Operator spółki z dnia 21.11.2013 wraz z załącznikami oraz pisma z dnia 26.06.2014 roku na okoliczność utraty ważności cechy legalizacyjnej układu pomiarowo – rozliczeniowego,

5. art. 6 k.c. w zw. z art. 3 i art. 232 k.p.c. polegającą na bezzasadnej ingerencji sadu w zakres postępowania dowodowego w wyłączenie strony w zakresie obowiązku dowodzenia bezzasadności zgłoszonego roszczenia, czego skutkiem było naruszenie zasady kontradiktoryjności w procesie cywilnym.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 32.652,66 zł wraz z ustawowymi od dnia 25.08.2015 roku oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych; a także kosztów procesu za postępowanie apelacyjne.

Jako wniosek ewentualny zgłoszono wniosek o przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Skarżący w uzasadnieniu apelacji podniósł, że spór pomiędzy stronami dotyczył podstawy dokonania korekty wystawionych uprzednio faktur oraz wysokości naliczonych należności. Zarzucił, iż błędnie Sąd I instancji uznał, że powód nie wykazał ilości rzeczywiście dostarczonej pozwanej energii elektrycznej, wskazując że podczas analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sądowi orzekającemu umknął fakt zainstalowania u pozwanego dodatkowych liczników kontrolnych o nr (...) i (...), których wskazania zostały ujawnione w fakturach o nr (...) z dnia 30.06.2013r i o nr WO - (...) z dnia 31.07.2013r. przed ich korektą. Powód wskazał, że ilość rzeczywiście dostarczonej przez powoda energii została ujawniona w blankietach powyższych faktur pod wskazanymi w fakturze pozycjami („licznik nr (...) licz. kontr. energii czynnej” w rubryce całodobowa oraz „licznik nr (...) licz. kontr. energii biernej” w rubryce całodobowa). Powyższe w ocenie apelującego prowadzi do wniosku, że podstawę wystawienia faktur korygujących stanowiły wskazane wyżej odczyty zużycia dostarczonej energii dokonane w oparciu o dane uzyskane ze wskazanych liczników kontrolnych. O dokonywaniu pomiarów przez liczniki kontrolne był też informowany pozwany.

Skarżący podkreślił, że wobec przekazania pozwanemu informacji o dokonaniu pomiarów rzeczywistego zużycia energii elektrycznej (w oparciu o wskazania licznika kontrolnego) brak jest również podstaw do stwierdzenia, że powód nie odniósł się do zarzutu braku różnicy w zużyciu energii pomiędzy rokiem 2012 a 2013. Powód bowiem dokonał rozliczenia rzeczywistego zużycia energii elektrycznej w oparciu o wskazania licznika, nie zaś ewentualne prognozowane zużycie we wskazanych okresach.

Apelujący podkreślił, że to pozwany zgodnie z art. 6 k.c. winien wykazać iż ewentualne zmiany organizacyjne w postaci wykorzystywania wydajniejszych pod względem energetycznym urządzeń spowodowały ograniczenie zużycia energii.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pozwana zakwestionowała twierdzenia powódki co do wykazania ilości rzeczywiście dostarczonej pozwanej energii elektrycznej. Nie wykazała w żaden sposób uzasadnienia prawnego ani faktycznego do wystawienia korekt do faktur VAT. Podkreśliła, że powódka jeszcze przed procesem dokonywała co najmniej dwukrotnie zmiany wyliczeń ilości dostarczonej energii w wysokości swojego wynagrodzenia i za każdym razem wyliczenia te nie były poparte żadnymi dowodami i dokumentami. Wskazała, iż zmiana wysokości wynagrodzenia nie była przy tym symboliczna.

Pozwana podkreśliła, że w notach korygujących wskazano jako przyczynę korekty błędne wykazanie ilości energii czynnej w strefie reszta doby, jednak nie wyjaśniono przyczyny wystąpienia powyższego błędu. Zaznaczyła, że błędne wykazanie ilości energii czynnej nie nastąpiło z winy pozwanej, gdyż to powód jest odpowiedzialny za należyte prowadzenie pomiarów zużycia energii elektrycznej i ponosi ryzyko z tym związane.

Z ostrożności pozwana wskazała, że nawet przy przyjęciu, że układ pomiarowy utracił legalizację (czego powódka nie wykazała a pozwana zaprzeczyła) to w toku procesu powódka przyznała, iż pomimo rzekomego braku legalizacji urządzeń pomiarowych wskazywały one prawidłowe wielkości. W konsekwencji pozwana stwierdziła, że skoro wyniki urządzeń pomiarowych były prawidłowe, powódka w oparciu o te wskazania wystawiła faktury VAT zatem nie było podstaw do korekty faktur VAT z uwagi na rzekomo nieprawidłowe wskazania urządzeń pomiarowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest uzasadniona.

Wstępnie należy stwierdzić, że Sąd I Instancji w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i na jego podstawie dokonał adekwatnych do treści materiału procesowego ustaleń faktycznych. Ustalenia te Sąd odwoławczy przyjmuje za własne, nie znajdując potrzeby ponownego ich szczegółowego przytaczania. Prawidłowa jest też ocena prawna tak ustalonych faktów.

Odnosząc się do zarzutów apelacji Sąd Okręgowy stwierdza, że w całości nieuzasadnione są zarzuty dotyczące naruszenia przepisów prawa procesowego.

W ocenie Sądu odwoławczego, wbrew zarzutom apelacji, Sąd I instancji nie naruszył art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez pominięcie i nieprzeprowadzenie oceny dowodów w postaci pism (...) Operator spółki z dnia 21.11.2013 wraz z załącznikami oraz pisma z dnia 26.06.2014 roku, nie uwzględniając w konsekwencji wniosków wynikających z powyższych dowodów, mających – według twierdzeń powódki świadczyć o utracie ważności cechy legalizacyjnej układu pomiarowo – rozliczeniowego zainstalowanego u pozwanej spółki. Stanowisko apelującego, iż dowody powyższe zostały zaliczone w poczet materiału dowodowego, a nie ocenione przez Sąd I instancji, jest błędne. Wskazane dowody zostały bowiem bezspornie przedłożone przez powódkę dopiero po zamknięciu rozprawy przez Sąd I instancji i wydaniu wyroku. Zaskarżony wyrok zapadł w sprawie w dniu 6 czerwca 2016 roku, pismo procesowe powoda, do którego załączone powyższe dokumenty, nadane zostało w dniu 6 czerwca 2016 i wpłynęło do Sądu w dniu 13 czerwca 2016 roku.

Powyższe wprost prowadzi o wniosku, iż powyższe dowody nie mogły stanowić podstawy ustaleń faktycznych Sądu I instancji.

Wbrew argumentacji skarżącego powołanie tych dowodów przez powoda w piśmie datowanym 31.05.2016, a nadanym 6 czerwca 2016 roku należy uznać za spóźnione w świetle dyspozycji art. 207 § 6 k.p.c. Strona powodowa została bowiem zarządzeniem Sądu z dnia 14 kwietnia 2016 roku, wraz doręczeniem odpisu sprzeciwu pozwanego zobowiązana do złożenia w terminie tygodniowym od dnia doręczenia zobowiązania pisma przygotowawczego, w którym odniesienie się do wszystkich podniesionych w sprzeciwie od nakazu zapłaty okoliczności oraz powołania w tym kierunku wszystkich twierdzeń, zarzutów i dowodów pod rygorem uznania, iż na dalszym etapie postępowania za spóźnione na podstawie art. 207 § 6 k.p.c. Z akt sprawy wynika, że powód wykonując zobowiązanie sądu, w piśmie z dnia 31.05.2016 roku wniósł o przedłużenie terminu do złożenia korespondencji między powódką a pozwaną w okresie od 13.03.2012 do 21.11.2013. Wniosek o przedłużenie terminu został uwzględniony przez Sąd I instancji, który zarządzeniem z dnia 18 maja 2016 określił pełnomocnikowi powódki tygodniowy termin na złożenie tych dowodów - pod rygorem ich pominięcia. Z analizy akt sprawy wynika, że w określonym terminie – powód nie przedłożył powoływanych dokumentów, lecz złożył, pismem z dnia 31 maja 2016 roku kolejny wniosek o przedłużenie terminu do złożenia wskazanej korespondencji. Powoływana przez skarżącego korespondencja wpłynęła ostatecznie – jak wskazano wcześniej – w dniu 13 czerwca 2016 roku, co nastąpiło po wydaniu w dniu 6 czerwca 2016 roku wyroku przez Sąd I instancji.

W konsekwencji złożenie powołanie powyższych dowodów należy uznać za spóźnione, tym bardziej, że powód nie wykazał, aby zachodziły przeszkody, uniemożliwiające powołanie powyższych dowodów w określonym terminie.

Nieuzasadnione okazały się także zarzuty w zakresie wskazywanych przez skarżącą wadliwości ustaleń faktycznych. W orzecnictwie i literaturze wielokrotnie podkreślano, że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd wywodząc wnioski faktyczne z przeprowadzonych dowodów, uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Jedynie bowiem takie błędy mogą być przeciwstawione kompetencji sądu do dokonania swobodnej oceny dowodów. W szczególności skarżący powinien

wskazać, w jaki sposób sąd naruszył opisane kryteria oceny konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Wywody apelacji tych wymogów nie spełniają.

Skarżąca zarzuca, że Sąd Rejonowy nietrafnie uznał, iż powód nie wykazał ilości rzeczywiście dostarczonej pozwanemu energii elektrycznej, pomijając, że podstawę wystawienia faktur korygujących, z których należności zostały objęte żądaniem pozwu -stanowiły odczyty zużycia dostarczonej energii dokonane w oparciu o dane uzyskane ze wskazanych liczników kontrolnych.

Odnosząc się do powyższych kwestii należy przypomnieć, iż przedmiotem sporu pomiędzy stronami było żądanie zapłaty należności z wystawionych przez powódkę faktur VAT korygujących nr WO- (...) z dnia 23.09.2013 na kwotę 17.153,96 zł oraz nr WO- (...) z dnia 9.10.2013 roku na kwotę 9.895,93. Powyższe faktury korekty zostały wystawione przez powoda do wcześniej wystawionych przez powódkę faktur VAT nr (...) z dnia 31 lipca 2013 oraz z nr WO- (...) z dnia 30.06.2013 roku. Bezsprzeczne pozostaje przy tym w sprawie, iż należności z faktur VAT nr (...) z dnia 31 lipca 2013 oraz z nr WO- (...) z dnia 30.06.2013 roku, dotyczące zapłaty za dostarczoną pozwanej przez powódkę energii elektrycznej w czerwcu i lipcu 2013 roku zostały uregulowane przez pozwaną spółkę w całości i w terminie.

Z akt sprawy wynika, że powódka w wyniku reklamacji pozwanej z dnia 12 września 2013 roku dotyczącej faktury VAT nr (...) z dnia 31.08.2013 na kwotę 62. 572,65 zł, kwestionującej obciążenie należnością w takiej wysokości, jako ponad dwukrotnie wyższą od wcześniejszych (k.38) – stwierdziła, że doszło do nieprawidłowego naliczenia od czerwca 2013 należności za energię elektryczną dostarczaną pozwanej oraz że po stronie pozwanej wystąpiła niedopłata, w tym za czerwiec i lipiec 2013 roku, co zdaniem powódki uzasadniało wystawienie faktur korygujących, objętych następnie żądaniem pozwu (pismo powódki z dnia 25.10.2013 k. 36 -37). Zauważyć należy także, iż w powyższym piśmie z dnia 25.10.2013 roku powódka wskazała na przyczyny powyższego stanu, wyjaśniając, że „ w fakturze za czerwiec wskutek niedopatrzenia pracownika wprowadzono błędny stan licznika w strefie reszta doby wpisując stan (...) zamiast (...), błąd ten spowodowany został tzw. przekręceniem się licznika (osiągnął stan (...) i zaczął liczyć ponownie od zera). Błędny stan licznika wpisany do systemu bilingowego spowodował błędne rozliczenia w następnych okresach pomiarowych, w tym naliczenie należności za energię bierną, szczególnie w lipcu, gdyż zaniżenie energii czynnej spowodowało wyliczenie przekroczenia tangensa.)”.

W piśmie procesowym z dnia 13 maja 2016 roku stanowiącym odpowiedź na sprzeciw pozwanej powódka podniosła, że dokonała w wyniku reklamacji pozwanej z dnia 12.09.2013 kontroli układu pomiarowo – rozliczeniowego zainstalowanego u pozwanej, która to kontrola wykazała, nieprawidłowości w rozliczeniach od czerwca 2013 roku oraz że nieprawidłowości te powstały w wyniku przepełnienia liczydeł licznika rozliczeniowego w strefie reszta doby, jednocześnie wskazano, że licznik liczył prawidłowo energię w liczniku kontrolnym.

Z powyższych twierdzeń powódki wynika zatem, iż przyczyną wystawienia objętych sporem faktur Vat korygujących była niesprawność układu pomiarowego. Podkreślić należy, że powódka przewidziała w umowie zawartej z pozwaną jako odbiorcą energii sytuację nieprawidłowości w działaniu układu pomiarowo – rozliczeniowego, uprawniającą ją do dokonania korekt wystawionych faktur. Jak wskazała powódka w piśmie z dnia 13 maja 2016 - zgodnie z § 6 ust 20 łączącej strony umowy z dnia 2 lutego 2012 roku „Sprzedawca ma prawo do korygowania rozliczeń i wystawionych faktur. Sprzedawca dokonuje korekty uprzednio wystawionych faktur w szczególności w przypadku stwierdzenia:

- a) nieprawidłowości w zainstalowaniu i działaniu układu pomiarowo– rozliczeniowego;
- b) przyjęcia do rozliczeń błędnych danych pomiarowych;
- c) przyjęcia do rozliczeń niewłaściwych cen energii elektrycznej lub niewłaściwych stawek.

W ocenie Sądu odwoławczego ocena Sądu I instancji, iż powódka nie wykazała zaoficerowanymi przez siebie dowodami zasadności obciążenia pozwanej należnościami wskazanymi w wystawionych fakturach korektach jest ,wbrew zarzutom apelacji, prawidłowa. Powódka nie wykazała bowiem zaistnienia w sprawie podstaw przewidzianych w § 6 ust 20a i b łączącej strony umowy. Należy stwierdzić, iż powódka mimo powoływania się na nieprawidłowości

w działaniu układu pomiarowo– rozliczeniowego zainstalowanego u pozwanej, określanego jako tzw. przekręcenie się licznika czy przepełnienie się liczydeł licznika w trzeciej strefie (reszta doby) – nie wykazała w żaden sposób powyższej okoliczności ani też skutków tejsze niesprawności dla działania układu pomiarowego. Pozwana zaś w licznej korespondencji kierowanej do powódki kwestionowała zasadność powyższego stanowiska powódki. Twierdzenie w tym zakresie należy w konsekwencji uznać za nieudowodnione. Dodać należy, iż do obowiązków umownych powódki jako sprzedawcy energii należało – zgodnie z § 4 ust i. umowy – umożliwienie Odbiorcy wglądu do wskazań układu pomiarowo – rozliczeniowego oraz dokumentów stanowiących podstawę do rozliczeń za świadczoną usługę kompleksową oraz wyników kontroli prawidłowości wskazań tych układów. Mimo zgłoszenia przez pozwaną zastrzeżeń w tym zakresie, sprowadzających się kwestionowania stanowiska powódki, iż doszło do zaniżenia wskazań licznika w zakresie dostarczonej pozwanej energii elektrycznej – powódka nie przedstawiła na tę okoliczność żadnych miarodajnych dowodów. Za takie nie mogą być uznane – jak trafnie uznał Sąd Rejonowy – przedłożone przez powódkę faktury VAT oraz faktury korekty. Są to bowiem dokumenty o charakterze rozliczeniowo – księgowym. Ich charakter jako dokumentów prywatnych w rozumieniu art. 245 k.p.c. nie stanowi dowodu na prawdziwość danych w nich zawartych.

Powódka nie wykazała także, aby wystawione przez nią faktury VAT i faktury VAT korygujące stanowiły dowód na rzeczywistą ilość dostarczonej pozwanej energii elektrycznej (a jednocześnie zaniżoną ilość dostarczonej energii we wcześniej wystawionych fakturach dotyczących tego samego okresu) i powstały w związku z powyższym po stronie pozwanej obowiązek dopłaty. Odwoływanie się przez skarżącą w tym względzie do wskazanych w fakturach korygujących wskazań licznika kontrolnego nie może być uznane za wystarczające. Skarżąca nie przedłożyła bowiem dowodów, które potwierdzałyby prawidłowość i rzetelność powyższych danych (przedłożona przez powódkę karta odczytowa WO nie dotyczy bowiem – jak wskazał trafnie Sąd I instancji- spornego okresu, lecz odczytów dokonywanych w 2012 roku).

W ocenie Sądu odwoławczego za uzasadnione należy uznać także stanowisko pozwanej, iż przedłożone przez powódkę faktury korygujące budzą wątpliwości co prawidłowości danych w nich zawartych. Z analizy materiału procesowego sprawy bezspornie wynika, iż powódka kilkukrotnie korygowała wyliczenie wysokości swoich należności za dostarczoną pozwanej w spornym okresie energię elektryczną. Do faktury Vat WO (...) z dnia 30.06.2013 roku wystawiona została przez powódkę najpierw faktura korygująca nr WO- (...), która następnie – jak wynika z pisma powódki z dnia 29.01.2014 roku, skierowanego do pozwanej, została jak wyjaśniono „wystornowana” kolejną fakturą korygującą nr WO – (...) - z uwagi na „niewłaściwe skorygowanie należności za energię bierną w strefie pozaszczytowej (w wysokości 1400,60 zł zamiast prawidłowo 54,31 zł)”. Powódka wyjaśniła jednocześnie w powyższym piśmie, że rozliczenie właściwe rozliczenie nastąpiło dopiero w fakturze (...), dołączonej do pozwu (kwota korekty - jak wskazano - zmniejszyła się z 11.590,36 zł do 9.895,93 zł).

Sąd Okręgowy podkreśla, że umowa zawarta między stronami sporu jest zgodnie z art. 555 k.c. umową sprzedaży energii elektrycznej, a zatem mają do niej zastosowanie cechy i przepisy dotyczące tej umowy. Według art. 535 k.c. umowa sprzedaży jest umową wzajemną, odpłatną. Ekwiwalentem rzeczy lub dobra, będącego przedmiotem sprzedaży jest cena należna sprzedawcy. W okolicznościach sprawy ekwiwalentem dostarczonej przez powoda pozwanej ilości energii elektrycznej powinna być co do zasady cena, wynikająca z iloczynu sprzedanych jednostek energii i ceny za jednostkę. Obliczenia pobranych jednostek energii dokonuje przy tym urządzenie pomiarowo-rozliczeniowe, nazywane powszechnie licznikiem energii. Powódka jako sprzedawca energii na rzecz pozwanej, wskazując na zaistnienie niedopłaty po stronie pozwanej za dostarczona jej energię elektryczną z uwagi na wadliwe działanie układu pomiarowego oraz prawidłowość naliczonych w fakturach korygujących należności winna była wykazać zaistnienie powyższych okoliczności. W ocenie Sądu Okręgowego, materiał procesowy zebrany w sprawie prowadzi do wniosku, iż powódka powyższych okoliczności nie wykazała.

Na marginesie należy wskazać, iż kwestia ewentualnej utraty przez licznik zainstalowany u pozwanej cechy legalizacyjnej pozostaje bez znaczenia dla oceny roszczenia powódki. Skarżąca nie twierdziła bowiem, aby ewentualny

brak legalizacji miał mieć wpływ na prawidłowość jego działania. Jak wskazywała bowiem w piśmie z dnia 13 maja 2016 roku „licznik liczył prawidłowo energię w liczniku kontrolnym”.

Z wyżej przedstawionych przyczyn apelacja, jako nieuzasadniona, podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach procesu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. zasądzając od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2400 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika, stosownie do § 2 ust. 5 zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 poz. 1804 ze zm.).

SSR (del.) R. L. SSO A. B. SSO N. G.